ATILIM

Yıl 2, Sayı: 12 (24)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Aralık 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Talan düzenini maskeleyen anti-komünizme karşı, faşist, anti-demokratik yasaların kaldırılması için savaş!

Atılım yolu

«Atılım» ikinci yılını doldurdu. Savaş dolu iki yıl. TKP'nin, yukardan aşağı bütün örgütlerinin, komünistlerin batırca, özverilikle «Atılım»ı yığınlara yaydıkları iki savaş yılı. «Atılım» artık işçi grevlerinde, gençlik direnişlerinde, demokrasi ve özgürlük için yapılan dev mitinglerde yığınlara kılavuz oluyor.

Böylesi bir gelişme TKP'nin gelişmekte, yığınlara inmekte olduğunu, politikasının, tuttuğu Leninci yolun, strateji, taktik ve yöntem biçimlerinin doğruluğunu, partinin günden güne güçlendiğini yansıtıyor. Lenin, parti gazetesinin hem kollektif propagandacı ve ajitatör, hem kollektif örgütleyici olduğunu kesin çizgileriyle belirtmiştir. «Atılım»ın gelişmesinde, yayılmasında bu gerçeği, Lenin'in yerden göğe haklı olduğunu görüyoruz.

Marks derki: *«Halkın içinde yaşıyan, onun ümitlerini, yürek çarpıntılarını, onun sevgisini, kinini, sevincini, acılarını temiz bir yürekle, içtenlikle paylaşan basın, halk basınıdır.»*

«Atılım» işte böylesi bir çizgiden yürüyor. Halkımız, işçi sınıfı, geniş yığınlar zor günler yaşıyor. İşbirlikçi burjuvazi, onun gerici-faşist karması hükümeti, elindeki bütün araçlarla, olanaklarla: devlet mekanizmasıyla, polisiyle, panzerleriyle, ordusuyla, faşist komandolarıyla, gazeteleriyle, radyo ve televizyonlarıyla işçi sınıfına, yurtsever güçlere, ilerici, devrimci örgütlere saldırıyor. Bu saldırısında işbirlikçi burjuvazi ve hükümeti Maocuları, faşistlerle birlikte ilericilerin üzerine sürüyor.

Böylesi bir durumda, burjuvaziye, onun maşası, ajanı, çığırtkanı olan her tür oportünizme, gericiliğe karşı savaş, ideolojik alanda savaş güncel, somut bir zorunluk olmuştur. «Atılım» işte böylesi bir alanda savaşıyor. TKP'nin politikasını, sesini, belgilerini yığınlara yayıyor. Onları uyarıyor. Örgütlenmelerine yardım ediyor.

«Atılım»ın yolu, işçi sınıfının, halkımızın savaş yoludur. Bu yol, bugünkü sömürü ve zulüm düzenini, halk düşmanı hükümeti alaşağı etmek, halktan yana, ilerici bir hükümeti işbaşına getirmek için verilen savaş yoludur!

Çağrı

İşbirlikçi burjuvazi ve hükümetinin, halka, işçi sınıfına, yurtsever gençliğe ve subaylara karşı kanlı saldırıları gittikçe yoğunlaşıyor. Hükümetin tertiplediği öldürmeler, baskınlar, tutuklamalar, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin terörü, sömürü düzeni sürüp gidiyor.

Öğrenci, öğretmen, memur, geniş halk tabakalarının elde kalmış en küçük demokratik haklarını kullanmalarını bile hükümet, egemen çevreler engelliyor. Bunlar, yalnız vurucu faşist komandoları, Maocuları değil, ordunun başını tutan militarist kliği, cumhurbaşkanını da kullanıyorlar. Halkı yeni bir sıkıyönetimle tehdit ediyorlar. Bu saldırıda hükümet, NATO egemen çevrelerine, Amerikan emperyalizmine, CİA'ya dayanıyor.

Buna karşın, işçi sınıfının yığınsal, örgütlü, bilinçli ve disiplinli direnişini bu tür baskı ve yöntemlerle, korkutmacalarla durduramıyorlar. Baskı ve tehditlerle birlikte, işçi sınıfına karşı Maocuları, polis, MİT ajanlarını, Türk-İş'in başını tutan Tunç grubu gibi sarı sendika ağalarını daha açıkça ileri sürüyorlar. Bunlar, işçi ve sendika hareketini yozlaştırmak, en gerici, talancı burjuvazinin, emperyalizmin kullandığı anti-komünizmi körükleyerek işçi sınıfını, birliğini parçalamak taktiğini uygulamak istiyorlar. Büyük burjuvazinin işçi sınıfına karşı olan politikasını maskelemek amacıyle, zaman zaman «genel grev» lâflarını ortaya atıyorlar. Ama bununla işçi sınıfını aldatamıyorlar. Bu olgu, sendikaların Türk-İş'ten kopma sürecinin artması ile açıkça görülüyor.

İşçi sınıfının bu direnişi hükümetin, militarist kliğin, işbirlikçilerin, büyük sermaye çevrelerinin bugüne kadar olduğu gibi, orduyu hemen halkın üzerine sürmelerini engelliyor. Çünkü işçi sınıfının direnişi geniş emekçi yığınlarını, yurtsever güçleri uyarıyor, yüreklendiriyor. Faşizme, kara teröre, emperyalizme karşı, demokratik haklardan yana geniş bir eylem birliğinin belirmesini kolaylaştırıyor.

Böylesi bir durumda bazı CHP yöneticilerinin AP ile işbirliği yollarını aramaları demokratik güçlere değil, aşırı gerici, kara, saldırgan çevrelere, emperyalizme yardım eder. Böyle bir eğilimi CHP'ye bağlı yığınların, Atatürkçülerin kabul etmemesi doğaldır.

Hükümet, cumhuriyetin en azılı düşmanlarının, en koyu işbirlikçilerin, faşistlerin, şeriatçıların elindedir. Türkiye Komünist Partisi, böylesi durumda hükümet sorununu başa alıyor. Demirel ortaklığı sürdürüldükçe terörün, enflâsyonun, pahalılığın, yoksulluğun, işsizliğin önlenmesi şöyle dursun, bunlar daha da üsteleyecektir. Amerikan emperyalizminin boyunduruğuna koşulduktan bu yana, çeyrek yüz yıllık deneyler ve olaylar, partimizin bu görüşünü doğruluyor.

TKP, bunalımlardan, baskı ve terörden kurtulmanın yolunu bu hükümetin memleketin başından atılmasında, demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesinde görüyor.

Bu amaca ulaşabilmek için TKP, emperyalizme, faşizme, terör ve baskılara karşı, demokratik haklardan, barıştan, sosyal ilerleme, bağımsızlık ve özgürlükten yana bütün güçlerin, örgütlerin, ordudaki yurtseverlerin elele vermelerini zorunlu buluyor.

8 Aralık 1975

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

İspanya Komünist Partisi Başkanı Dolores İbaruri Yoldaş'a

Sevgili İbaruri Yoldaş,

Türkiye Komünist Partisi adına 80. doğum yılında sana, yeni yeni başarılar, sağlık ve uzun ömür dilerim.

Sen, İspanya ve dünya komünist ve işçi hareketinin en parlak önderlerinden birisin. Senin İspanya Komünist Partisi'nin başında, faşizme karşı, özgürlükler için yürüttüğün savaşımı ve Marksizm-Leninizm üzerine oturtulmuş enternasyonalizmini biz Türkiye komünistleri hiçbir zaman unutamayız.

Sevgili yoldaş, Seni kardeşçe selâmlarız.

7 Aralık 1975

Türkiye Komünist Partisi
MK Genel Sekreteri
İ. Bilen

İki yılın bilânçosu

«Atılım» ikinci yılını bitirdi. İki yıllık yaşamı boyunca, partimizin uluslararası komünist hareketinde otoritesini arttırma, yurt içinde ve yurt dışında işçi sınıfını örgütleme, ulusal, demokratik güçler arasında eylem birliği ortamı yaratma, anti-komünizmi ve sapık akımları geriletme yolunda belirleyici görev gördü.

Geçtiğimiz iki yıl içinde, uluslararası durum sosyalizm ve barış güçlerinden yana değişmeye devam etti. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin XXIV'üncü kongresince saptanan barış programı parlak bir zafer kazandı. TKP bu programa, büyük bir değer vermiştir. TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın dediği gibi: *«Sovyetler Birliğinin dev savaşımı Türkiye halkını da ulusal bağımsızlık, ileri bir Türkiye, barış, demokrasi ve sosyal kurtuluş için olan direnişinde yüreklendiriyor, esinlendiriyor.»* Partimizin ardıcıl enternasyonalist tutumunun günden güne güçlenmesi, özellikle Kıbrıs'a karşı Türk hükümetinin giriştiği kanlı saldırıya karşı kardeş Yunan işçi sınıfıyla, Ada halkıyla kurduğu dayanışma, partimizin uluslararası komünist hareketindeki otoritesini arttırmıştır. TKP şimdiye kadar yapılan uluslararası toplantılarda «dünya komünist ve işçi partilerinin yeni bir danışma toplantısının zorunluluğu»nu, komünist harekette birliği savunmuştur.

Geçtiğimiz iki yıl içinde, ülkemizde işbirlikçi burjuvazinin düzeni bunalımdan bunalıma yuvarlandı. TKP MK Politik Bürosu'nun tarihsel oturumunda onaylanan tezlerde şöyle deniyor: *«Emekle sermaye arasındaki, işçi sınıfıyla, geniş halk yığınlarıyla işbirlikçi burjuvazi ve onların emperyalist ağaları arasındaki uzlaşmaz çelişkiler biteviye yoğunlaşıyor.»* Sınıf savaşının böylesine keskinleşmesi bundandır.

TKP gizlilik koşullarına karşın bu savaşlar içinde, herşeyden önce işçi sınıfının partisi olarak gelişip, güçleniyor. Fabrikalarda temel örgütler kuruyor.

İşçi sınıfını örgütlüyor. İşçi sınıfının yığınsal eylemlerinin çığ gibi büyümesi, onun sınıfsal birliği için gerçek olanaklar doğuruyor. TKP, direnişlerin içinde işçi sınıfının birliğini oluşturuyor. İşçi-köylü bağlaşıklığın', bu temel üzerinde tüm halkın en geniş cephesini oluşturma yolunda somut girişimlerde bulunuyor. Ortak hedefleri belirliyor. TKP tüm ilerici güçleri Demirel Hükûmetini alaşağı etmek, yerine demokratik bir hükûmeti işbaşına getirmek için birleşmeye çağırıyor.

TKP faşizme tırmanışa, emperyalizme karşı savaşı, sapık akımlara karşı savaştan ayırmıyor. İki yıl boyunca partimizin giriştiği ideolojik savaş, her şeyden önce anti-komünizmi, onun bir türü olan Maoizmi iyiden iyiye geriletti, Kıvılcımlıcılığı, MDD'ciliği, anarşizmi, Troçkizmi yenilgiye uğrattı. Sapık akımlara karşı savaş bundan böyle de aynı ardıcıllıkla sürecektir.

«Atılım», iki yıl boyunca partimizin işte bu Marksçı-Leninci savaş çizgisini militan kadrolara, yığınlara götürdü, onların örgütlenmesinde büyük rol oynadı. Leninci basın geleneğine bağlı kaldı.

Haklarda tam eşitlik

«1975 Kadınlar Yılı» sona eriyor. Halk düşmanı cephe hükümeti, alelacele 67 ilde valileri harekete geçirdi. Bol ödenekli, güdümlü bir kongre topladı. «1975 Kadınlar Kongresi» adı verilen bu kongrede emekçi kadın şöyle dursun, gerçek kadın sorunlarını savunan bir tek dernek temsilcisi bulunmadı. Toplantıya, bir çay, bir koktey niteliği vermekten elbette kaçınan yöneticiler, kamuoyunu oyalamak için bazı gerçekleri açığa vurmak zorunda kaldılar. Fakat asıl kadın sorunları üzerinde durulmadı.

Bugüne kadar yani 55 yıldan beri kadın sorunlarını savunan, bu sorunların çözümü için en doğru yolu gösteren TKP oldu. Komünist kadın militanlar bu uğurda savaştı, savaşıyor. İşte kanıtı. 1–8 Eylül 1920'de, yani TKP'nin kurulduğu günlerde, Bakû'de toplanan «Birinci Doğu Halkları Kurultayı»nda Mustafa Suphi, Etem Nejat'la birlikte bulunan Naciye yoldaşın kurultayda yaptığı kadın sorunlarıyle ilgili konuşmasının bir özeti: «Doğu'nun kadınlarının şu anda başlattıkları hareket, toplumsal hayat içinde kadının rolünün narin bir bitkinin, veya nazik bir taş bebeğin rolünden öteye gidemeyeceğini savunan düşüncesiz feministlerin baktığı gözle dikkate alınmamalıdır; bu hareket şu anda tüm dünyayı boydan boya aşan genel devrimci hareketin önemli ve zorunlu bir sonucu olarak görülmelidir. Doğu'nun kadınları yalnızca, bazılarının sandığı gibi peçesiz sokağa çıkmak hakkını elde etmek için mücadele etmiyorlar. Doğu'nun kadını için, onun bunca yüksek ahlâki ülküsü ile peçe sorunu, en son plândadır. İnsanlığın yarı nüfusunu oluşturan kadınlar eğer erkeklerin rakibi olarak kalırlarsa, eğer onlara hak eşitliği uygulanmazsa, insan toplumunun ilerlemesi elbette ki olanaksızdır; Doğu toplumlarının geri kalmış durumu bunun söz götürmez bir kanıtıdır.

Kadınlar için başkentte ve diğer bazı kentlerde birkaç ilkokulun veya yüksek okulun açılması; yapılması gerekenlerin binde birini bile oluşturmaz. Siyaseti, zayıfın güçlü tarafından sömürülmesine ve ezilmesine dayanan Türk hükümetinin kadınlar için daha radikal ve önemli ölçülerde kararlar alması zaten beklenemezdi.

Doğu halkları Kurultayı'nın sona ermesi yaklaştığı için Doğu'nun değişik ülkelerindeki kadınların durumunu zaman yokluğundan gözlerinizin önüne seremeyeceğim. Fakat devrimin büyük ilkelerini yurtlarında yayma görevini yüklenmiş olan delege yoldaşlar unutmasınlar ki halklarına mutluluk götürme çabaları kadınların gerçek yardımı olmaksızın kısır kalacaktır. Bütün bu kötülüklere son vermek için komünistler sınıfsız bir toplumun kurulması gerekliliğine inanıyorlar ve bu sonuca erişmek için bütün burjuvalara ve ayrıcalıklı sınıflara karşı yeri doldurulamaz bir savaş sürdürüyorlar. Doğulu komünist kadınların savaşı daha zor olacaktır. Çünkü onlar ayrıca erkeklerin zorbalığına karşı da savaşıyorlar. Siz Doğulu erkekler eğer geçmişte olduğu gibi kadınların kaderine kayıtsız kalırsanız, emin olun ki, ülkenizi ve kendinizi büyük bir tehlikeye atıyorsunuz. O zaman biz haklarımızı kazanmak için diğer ezilenlerle birlikte ölümüne bir savaşa girişeceğiz. İşte kısaca kadınların belli başlı hakları:

1. Haklarda tam eşitlik.

2. Kadınlar için erkeklerinkiyle aynı ölçülerde genel ya da mesleki eğitim. Bütün meslekler hiç ayrım gözetilmeksizin kadınlara da öğretilmeli ve kadınlar her işletmede çalışabilmeli.

3. Evlilikte kadın ve erkek arasındaki haklarda eşitlik. Çokeşli evliliğin kaldırılması.

4. Kadınların bütün yönetici kadrolara ve bütün yasal işlevlere kısıtlamasız kabul edilmesi.

5. Bütün kent ve kasabalarda kadın haklarının koruyucusu kurulların örgütlenmesi.

Bütün bunlar bizim vazgeçilmez haklarımızdır. Bize bütün bu hakları tanıyan ve bize ellerini uzatan komünistler, kadınlarda, en sadık omuzdaşları bulacaklardır. Hâlâ aşmak zorunda olduğumuz uçurumlar olabilir, fakat biz korkusuzuz. Zira biliyoruz ki, gün doğumuna erişmek için geceyi aşmak gerekir.»

Ordunun sorumluluğu ve TKP'nin tutumu

İşbirlikçi burjuvazinin faşizme tırmanış, egemenliğini sürdürme politikasında ordunun ulusal niteliğini yitirmek, silâhlı kuvvetleri tekelci sömürü düzeniyle bütünleşmiş baskı aracı haline getirmek çabaları, önemli bir yer almaktadır. OYAK Holdingin kurulması, işbirlikçilere hizmet eden yüksek rütbeli subaylara emekliliğe ayrıldıklarında bankaların, sigorta, ithalât-ihracat şirketlerinin, holdinglerin yönetim kurullarında bol maaşlı yerler ayrılması, subay maaşlarının çeşitli yan ödemelerle yükseltilmesi, bu çabaların ifadesidir. Emperyalist, NATO'ya egemen çevreler, Türkiye burjuvazisinin bu çabalarını var gücüyle desteklemektedir. İşbirlikçi burjuvazinin militarist klikle bütünleşerek, orduyu işçi sınıfının, emekçi yığınların üzerine sürdüğünü, kapitalist düzene, sömürü sistemine direnenlere karşı bir baskı aracı olarak kullandığını defalarca gördük. 12 Mart dönemi, sıkıyönetimler açıkça bunu ortaya koyuyor. Ama yine de emperyalistler ve yerli ortakları amaçlarına tamamiyle ulaşamadılar. Silâhlı kuvvetleri bütünüyle ele geçiremediler. Ordunun mayasındaki anti-emperyalist özü yokedemediler. Emperyalist saldırganlara karşı yürütülen Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda doğan ordumuzun anti-emperyalist, ulusal niteliği tamamiyle yitirilmemiştir.

Demirel, gazetecilere «gerekirse, sıkıyönetimi de ilân ederiz» diyor. Ama Demirel ve ortaklarını en çok şaşırtan, sıkıyönetime tepki gösterenler arasında, subayların önemli bir yer almasıdır. Bu, yurtsever er ve subayların, Türk askerinin ordunun emperyalizmin kuklası haline getirilmesine karşı gösterdiği tepkinin bir yankısıdır. Silâhlı kuvvetlerde para ile satın alınamıyacak subaylar olduğunu, bunların sayısının artmakta olduğunu ortaya koymaktadır.

TKP'nin Eylem Programı'nın Ordu bölümü, *«Türkiye Komünist Partisi, orduyu emperyalistlerin, NATO'nun, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarmayı öngörür»* sözleriyle başlıyor. Bu, Türkiye komünistlerinin ordu içindeki çalışma yöntemlerini açıkça ortaya koyar. TKP, bu yönde gizli bir amaç gütmemektedir. Tutumu açıktır: Silâhlı kuvvetlerin ulusal niteliğini sağlamak, ulusal kurtuluş hareketinin dayanaklarından biri haline getirmek. Bu görevin yerine getirilmesinde başlıca sorumluluk yurtsever er ve subaylara düşmektedir.

> *Maoculara, Troçkistlere, anarşistlere, emperyalizmin bütün yardımcılarına karşı savaş!*

Tunçların telâşı

Türkiye işçi sınıfı politik plânda olduğu gibi sendikal alanda da hem sayı bakımından hem de örgüt bakımından bölünmüştür. Resmi verilere göre bugün Türkiye'de 800'den fazla irili-ufaklı sendika vardır. Bu, emperyalizmin ve ona bağlı işbirlikçi burjuva hükümetlerinin, sarı sendika ağalarının uygulayageldiği «ayır-buyur» politikasının bir sonucudur. Böyle bir durumda, işçi sınıfının sendikal birliğini sağlama sorunu, ödevi güncel bir nitelik kazanıyor. Son zamanlarda «sendikaların çokluğundan» yakınanlar, «Tek konfederasyondan» bahsedenler arasında büyük sermaye çevreleri, Koçlar, Sabancılar, Narinler de yer alıyorlar. Karma hükümetin devlet bakanı Seyfi Öztürk sendika ve üye sayısını sınırlandıracak bir yasa tasarısı hazırlandığını açıkladı. Bunların ardından Türk-İş'in başındaki Tunç-Şide grubu da bu konuda hükümetle aynı görüşü paylaştığını bildirdi.

Sınıf savaşındaki, sendika hareketindeki son gelişmeler incelendiğinde sermaye çevrelerinin, Tunçların telâşı, manevraları su yüzüne çıkıyor. Büyük sermayenin Tunç ve Şide gibi sarı sendika ağalarının eliyle ayakta tuttuğu Türk-İş çatırdıyor. Türk-İş'ten kopmalar, ayrılmalar birbirini izliyor. Tunçların ayakları altındaki topraktaban böylesine kayıyor. Türk-İş yığınında uyanma-bilinçlenme sürecinin hızlanması, sendikal birliğin DİSK içinde kuvvetlenmesi hem sermaye çevrelerini, hem de Tunç-Şide grubu gibi işçi sınıfına ihanet eden sendika ağalarını deli ediyor. Bunun için Tunçlar bir yandan hükümetin anti-komünizmine sarılıyor, diğer yandan da «şu yapılmazsa, bu edilmezse genel greve gideriz» lâflarını yineleyip duruyorlar. Amaçları işçi sınıfının en güçlü silâhı olan grev ve genel grevi yozlaştırmak. «Meclis başkanları seçilmezse genel greve gideriz» demeleri bunun en yeni, somut örneğidir. Tunçlar, 400 bin işçiyi memur yaparak sendikal haklardan yoksun bırakan hükümet kararnamesine evet diyorlar.

İşçi sınıfının sendikal birliği, elbette üç-beş sendikanın biraraya gelmesi, birkaç sendikacının masa başında pazarlık yapmasıyla sağlanamaz. Böyle bir birliğin temeli savaş alanlarında, fabrikalarda, grevlerde, yığınsal eylemlerde atılır. Birlik, ekonomik haklar uğrundaki savaşı hükümetin, patronların baskı ve terörüne, Amerikan ağalığına, NATO'lara karşı savaşla birarada yürütmekle kuvvetlenebilir. Sarı sendikacılığa karşı sürekli savaşmakla, Tunç-Şide gibi sarı sendika ağalarını işçi örgütlerinin başından uzaklaştırıp gerçek sendikacıları getirmekle işçi sınıfının sendikal birliği sağlanabilir.

Büyük sermayenin saldırıları

Ülkemizdeki büyük patronlar, ekonomik, politik bakımlardan emperyalist tekellere bağlı olan azılı sömürücüler, işçi ücretlerini dondurmak ve işçi sınıfının grevlerini yapılamaz hale getirmek çabası içindedirler. Ege, İstanbul Sanayi Odaları toplantılarında, Madeni Eşya Sanayicileri (MESS) Kongresinde bu işçi düşmanı çabalar, istekler yinelendi. İşbirlikçi kodaman burjuvazinin temsilcisi Narinler, Eczacıbaşılar, Koçlar, Şükrü Erler, işçi sınıfının grev, toplu sözleşme haklarına, zaten kısıtlı olan kazanımlarına ağızları köpürerek saldırdılar. Bu saldırılar, gerici-faşist karması hükümetin, militarist Sancar kliğinin ve Tunçların, Şidelerin kodaman burjuvazinin ortağı, maşası olduklarını da gösterdi.

İşbirlikçi burjuvazi ve hükümetinin, militarist kliğin emperyalizme bağımlılık, NATO'culuk, silâhlanma yarışı politikası yüzünden Türk parasının değeri, işçi gündeliklerinin satın alma gücü sürekli olarak düşüyor. Son yıllarda işçi gündeliklerine nominal olarak % 20 dolayında yapılan zammı, pahalılık furyası çoktan yuttu. İşçi gündelikleri yalnız bu yıl içinde satın alma gücünü en azından % 6 yitirmiştir. Bu durum karşısında, işçi sınıfının grevlerle yaşam hakkını savunması, pahalılığa, azılı sömürüye karşı örgütlü direnmesi doğaldır, kaçınılmazdır. Ve bütün grevlerin tek sorumlusu patronlardır, burjuvazidir, ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmdir. Bu azılı sömürü, sosyal, sınıfsal ezgi düzeni ayakta kaldıkça, grevler, çeşitli işçi direnişleri sürecektir. TKP, komünistler, gerçek sendikacılar, işçi sınıfının bu sınıf savaşının örgütlü ve yığınsal olması için yoğun çabalar harcamaktadırlar. Günümüzde esas sorun, işçi sınıfının haklarına yönelik saldırıyı, bütün demokratik, anti-emperyalist güçlerin elbirliğiyle önlemesidir. İşçi sınıfının haklarını, kazanımlarını savunmak, bütün sendikaların, tüm işçilerin ortak ödevidir. Bundan ötürü Türkiye'de, DİSK'e, Türk-İş'e veya bağımsız sendikalara bağlı işçiler ortak, yığınsal direnişlerle hem gerici-faşist karması hükümeti, hem de büyük sermaye patronlarını geriletebilirler.

Toprak ve Özgürlük

İşçi sınıfının demokratik hak ve özgürlükler uğrunda, patronların baskı ve sömürüsüne, gerici hükümetin faşist terörüne karşı yürüttüğü sürekli savaş yurtsever gençliği, aydınları ve ordu içindeki er ve subayları etkilediği gibi, köylü hareketlerini de yönlendiriyor. Yoksul köylünün direnişleri de bu belgiler doğrultusunda gelişip genişliyor. Karma hükümetin köylüye sefalet, açlık ve zulümden başka hiç birşey getirmediğini gören milyonlarca köylü toprak, ekmek ve özgürlük savaşını sürdürüyor.

Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesi köylüleri, Bilecik'e bağlı Söğüt ilçesi köylerindeki yoksullar «toprak ve özgürlük istiyoruz» sloganlarıyla eyleme geçtiler. İki ayrı bölgenin köylüleri aynı belgilerle savaş yürütüyorlar. Polatlı'nın Beylikköprü köyü topraksızları AP'li büyük toprak ağalarının el koyduğu hazine topraklarını kurtarmak için topluca eyleme geçtiler. «Direniş ve savunma komitesi» kurdular, bu topraklardan ağaları kovdular. Öz topraklarını jandarmaya, ağalara ve faşist komandolara karşı haftalarca savundular. Jandarma süngüleri arasında Ankara'ya götürülen 18 köylü, bu savaşı Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde sürdürüyor.

Malatya'nın Doğanşehir ve Akçadağ ilçelerinden 8 bin fasulya üreticisi de, hükümetçe desteklenen tüccar ve tefecinin vurgununu protesto için 80 kilometrelik bir yürüyüş yaptı. Yürüyüş, Malatya Yem Fabrikası önünde işçilerin de katıldığı mitingle sona erdi. Üreticilerin mitingine çeşitli fabrikalardan işçilerin katılması işçi-köylü dayanışmasının, işçi-köylü bağlaşıklığının somut bir örneği oldu. Yürüyüş komitesi başkanı Kadir Okçu konuşmasında: *«direnişimizin işçi sınıfı tarafından desteklenmesi yoksul köylünün ve ezilen küçük üreticinin mücadelesine değer biçilmez güç kazandırıyor»* dedi.

Köylü hareketindeki bu son gelişmeler, köy emekçileri arasındaki uyanışı, bu savaşın boyutlarını gösteriyor. Köylü toprağa ve özgürlüğe ancak işçi sınıfıyla, öteki devrimci güçlerle birlikte savaşarak kavuşabileceğini daha açık seçik görüyor. Köylünün toprak ve özgürlük savaşını işçi sınıfının, tüm ilerici güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist savaşımından koparmaya yeltenen Maocu bozguncuların işçi-köylü düşmanlıklarını da açığa vuruyor. Türkiye Komünist Partisi, köylünün toprak ve özgürlük savaşını var gücüyle savunurken işçi-köylü bağlaşıklığının kurulup güçlenmesine büyük önem veriyor. İşçi sınıfının desteği de köylünün «toprak ve özgürlük» savaşında, böyle bir bağlaşıklığın temeli oluyor.

Lenin köşesi

V. İ. Lenin, gençliğin kendi özel çıkarlarını savunabilmeleri, devrim hareketine daha aktif olarak katılabilmeleri için bir an önce örgütlenmenin zorunluğunu belirtir, ve der ki: *«Gençlik arasında demokrasi ve sosyalizm fikirlerine doğru şiddetli, önüne geçilmez bir eğilim vardır. Gençliğin dağınık olduğu bugünkü koşullarda bizim çağrımız tüm devrimci güçleri birleştirecek ve hareketi sözde değil, özde yönetecek olan devrimci örgütlerin kurulması olmalıdır.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 5, s. 8.)*

Gençliğin ideolojik birliğinin sağlanması koşulunu ve komünistlerin ödevini V. İ. Lenin şöyle açıklar: *«Yalnız devrimci duygular gençliğin ideolojik birliğinin sağlanmasına yeterli değildir. Bu amaca ulaşmak için belirli bir dünya görüşüne, sosyalist dünya görüşüne dayanan sosyalist ülkü gereklidir.» (C. 7, s. 341.) «Bizim başlıca amacımız devrimci dünya görüşünü gençler arasında yaymaktır. Önümüzdeki pratik ödev ise, gençlerin örgütlenerek bizim komitelerimize başvurmasını sağlamaktır.» (C. 7, s. 312, 341.) «Fakat Gençlik Birliği örgüt olarak mutlaka bağımsız olmalıdır.» (C. 30, s. 226.)*

V. İ. Lenin, gençlerin çeşitli ajanların provokasyonlarına kapılmamaları, terör hareketini başlıca savaş aracı saymamaları için uyarır ve şöyle der: *«Bazı sahte dostlar, gençliğe çeşitli akımlar arasında ayırım yapmamalarını salık veriyorlar. Bu, gençliği burjuvazinin eline teslim etmektir. Gençlik yığınları arasında bilimsel sosyalizmin, yani marksizmin propaganda edilmesi ve gençlerin görüş açısının genişletilmesi için ancak belli bir programa, proletarya partisinin programına dayanılarak çalışılabilir.» (C. 7, s. 312.) «Bizim görevimiz, terörün başlıca ve biricik savaş biçimi olarak kabul edilmesine ve teröre başvurma eğilimine tüm gücümüzle karşı koymaktır.» (C. 5, s. 8.)*

Lenin, gençlerin devrimci harekete daha başarılı olarak katılmalarının koşulunu da işçi sınıfıyla bağlaşıkta görür: *«Hükümet çevreleri gençlere, öğrencilere azgınca saldırıyor. Hükümetin bu saldırılarına sadece gençler değil, halk katmanları içindeki tüm ilerici güçler karşı koymalıdır. Bu ilerici güçlerin başında işçi sınıfı ve onun ilerici örgütleri gelir. İşçi sınıfı kendi kurtuluşu için artık savaşı başlatmıştır. İşçi sınıfı bu yüce savaşın kendisine büyük görevler yüklediğini, tüm halkı kurtarmadan, kendini de kurtaramıyacağını bilerek savaşmaktadır. Başarılı olabilmek için gençler işçilere, işçiler gençlere yardıma koşmalıdırlar. (C. 4, s. 395.)*

V. İ. Lenin'in *«Hiç bir parti, hiç bir hareket, eğer saflarında gençler yoksa, genç neslin önemli bir bölümünü peşinden götürmüyorsa, yığınsal bir etki yapacağını ve başarılı olacağını düşünmesin.» (C. 30, s. 227.)* sözlerini kılavuz edinen komünistler, gençlik arasında çalışmalara özel bir dikkat ayırarak, gençleri örgütliyerek anti-emperyalist, anti-faşist savaşta daha etkili bir devrimci güç olmalarını sağlamaya çalışmaktadırlar.

O köy

Orada, uzaktadır.
Bize, fabrikaya ırak,
yollarında otamobil sürülemez.

O köyde, elektrik yok.
Aydınlatır sokakları
temiz kalpleriyle insanları.

O köy, Bedrettin'in köyüdür,
Torlak Kemal'in,
Börklüce'nin köyüdür.
O köy, bizim köyümüzdür.
O köy, nasıl yaşıyorsa karanlıkta
düşünür yaşamı aydınlıkça,
tarlada çalışırken makineleşmeyi . . .

O köy, yabancımız değil,
kavrulduk, yoğrulduk onunla.
Kavgasını kavgamız bildik,
verdik ellerine, ellerimizi
o köyle, o köyün insanlarıyla.

P. B. İ. P. 7. Kongresinde

8 ile 12 Aralık 1975 tarihleri arasında Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin 7. Kongresi yapıldı. Kongrede sosyalist Polonya'nın son beş yıl içinde elde ettiği başarıların bilânçosu yapıldı ve 1980 yılına kadarki dönemin ekonomik gelişme plânı saptandı. PBIP'nin yönetim organları seçildi.

Yaratıcı bir hava içinde geçen Kongreye 2,5 milyon Polonya komünisti adına 1811 delegeyle, aralarında TKP'de olmak üzere kardeş komünist ve işçi partilerinden delegeler katıldı. Polonya komünistlerinin 7. Kongresine katılan delegeler, görüşlerini açıklama, işçi sınıfının, kooperatifçi köylülüğün, tüm emekçi yığınların yaşamıyle yakından tanışma olanağını buldu.

Kongrede Türkiye Komünist Partisi adına bir konuşma yapan TKP delegasyonu başkanı, Türkiye komünistlerinin, halkımızın Polonya komünistleriyle ve tüm halkıyle dayanışmasını dile getirdi.

Barış ve özgürlük için

★ 21–24 Kasım tarihleri arasında, Ulusal Barış örgütlerinin Dünya Konferansı, ilk barış buyrultusunun ilân edildiği kent, Leningrad'ta yapıldı. Konferansta, yeni bir eylem programı kabul edildi. Programın ana ilkesi: Avrupa'da sürekli barış ve güvenliği sağlamak. Bu amaçla çeşitli ülkelerin barış komiteleri, Helsinki Konferansında kabul edilen barış belgesindeki ilkelerin gerçekleşmesi yolundaki eylemlerini yoğunlaştıracak, silâhsızlanma sorunu ile ilgili olarak dünya silâhsızlanma konferansının toplanması yönünde yoğun eyleme geçecektir; Şili yurtseverleri, Angola Halk Cumhuriyeti'yle, ulusal bağımsızlıkları uğrunda savaşan halklarla dayanışmayı daha da güçlendireceklerdir; çeşili ülkelerin barış komiteleri Orta Doğu sorununun barışçı yollardan çözümlenmesi, Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünün ve bağımsızlığının korunması yönündeki kampanyayı genişleteceklerdir.

Bütün bu eylemlerin plânlı bir biçimde sürdürülmesi ve koordine edilmesi için Avrupa'daki ulusal barış komiteleri arasında görüşmeler yapılacak ve toplantılar düzenlenecektir.

Konferansta, dünya barış kongresinin 1977 yılında Varşova'da toplanması kararlaştırıldı.

Ulusal Barış Örgütlerinin Dünya Konferansı'na, 37 örgütün biraraya gelmesiyle kurulan Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi (ABÖK)'nden de temsilci katıldı.

Konferansta söz alan ABÖK temsilcisi, «Ulusal Barış Örgütlerinin Dünya Konferansı'na, özellikle faşizmin İkinci Dünya Harbinde yenilgiye uğratılmasının 30. yıldönümünde, Dünya Barış Konseyi'nin kuruluşunun 25. yıldönümüne ilk kez katılmaktan büyük sevinç ve onur duymaktayız» dedikten sonra sözlerine şöyle devam etti: «İnsanlık, 30 yıldan beri bir 3. dünya harbini yaşamadıysa, bunu 30 yıl boyunca dünya barış güçlerinin ve özellikle Sovyetler Birliği'nin, İkinci Dünya Harbinin ateşlerinden geçmiş milyonlarca insanın, sürekli barış ve güvenliğin sağlanması uğrunda inançlı savaşlarına borçludur. Helsinki konferansı uzun barış savaşımında yeni bir aşamanın da başlangıcıdır. Bu başlangıcın daha olumlu sonuçları, örneğin, genel silâhsızlanma gibi insanlığın yüzyıllar boyunca beslediği bir umudun gerçekleşmesi sonucuna varabilmesi için barışçı güçlerin daha büyük çabalar harcaması gerekiyor. Emperyalizmin, barış düşmanlarının, militaristlerin silâhlanma yarışına, gelişen barış hareketini torpilleme çabalarına hız verdikleri ve askeri bloklarını ayakta tutmakta direndikleri bir gerçektir. Türkiye'nin, emperyalizmin bütün sistemlerine bağlı az gelişmiş bir ülke olduğunu gözönünde tutacak olursak, barış hareketinin genel silâhsızlanma aşamasına kadar gelişmesinin Türkiye için özel bir önem taşıdığı derhal anlaşılır.

Portekiz'de, Yunanistan'da, faşizmin yıkılması, İspanya'da temellerinin sarsılması, Türkiye'de demokratik, anti-emperyalist güçlerin kuvvetlenmesi, genel ve yerel seçimlerde de belirdiği gibi, bu hareket geniş emekçi yığınlarına, özellikle şehir proletaryasına malolmaya başlaması üzerinde durulacak önemli kazanımlar, gelişmelerdir. Ne varki, Türkiye'de en gerici, faşizmi, şeriatçılığı ideoloji olarak kabul eden güçler iktidardadır. Barışçı, demokratik, anti-emperyalist akımların güçlenmesi, özellikle işçi sınıfının, gerek kendisinin, gerekse halkın çiğnenmek istenen demokratik haklarına sahip çıkması, işbirlikçi, büyük sermaye çevrelerini, hükümeti telâşa düşürmektedir. Bu gerici çevreler, grevlerin durdurulmasını, işçi sınıfının esasen kısıtlı olan haklarını daha da kısıtlamak istemektedirler. Barışın, demokratik hakların genişletilmesinin ayrılmaz bir parçası olduğu fikri, işçi sınıfının, emekçi yığınların saflarına gitgide daha çok yerleşiyor. Bundan ötürü de Türkiye'de barış hareketi sağlam temellere oturtulmuştur demek durumundayız.»

★ 13–16 Kasım tarihleri arasında Yunanistan'ın başkenti Atina'da, Şili yurtseverleriyle dayanışma konferansı yapıldı. 80 ülkeden 400 delege, birçok ilerici kuruluş ve örgütlerden temsilciler katıldılar.

Konferansta, «Dünya halklarına çağrı» adı altında bir belge kabul edildi. Bu belgeyle, faşist Pinoçet rejimine karşı savaşan Şili halkıyla dayanışmanın güçlendirilmesi, kanlı teröre son verilmesi, tüm politik tutukluların serbest bırakılması için, dünya halkları, parlamentoları ve hükümetleri somut eyleme çağrıldı. Şili cuntasının politik ve diplomatik bakımdan tek başına bırakılması ve faşist rejime karşı ekonomik boykot uygulanması istendi. Barışsever güçlerin bu kararına emperyalist tekellerle Pekin yönetimi karşı çıkıyor ve faşist Pinoçet cuntasıyla ekonomik ve ticari ilişkilerini daha da genişletiyor.

★ Hindistan'ın Patna kentinde, Dünya Barış Konseyi'nin girişimiyle anti-faşist güçlerin konferansı yapıldı. Konferansın çalışmalarına Avrupa, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika ülkelerinden bin delege katıldı. Konferansta faşizme karşı savaşın daha da güçlendirilmesine ilişkin önemli bir belge kabul edildi. Bu belgede özetle şöyle denmektedir: «Gerginliği azaltma yolunda önemli adımlar atılmış olsa da, egemenliklerini faşist baskı ve terörle, saldırılarla sürdürmek istiyen gerici, emperyalist çevreler dünyanın birçok ülkesinde, özellikle az gelişmiş ülkelerde faşizmi hortlatmaya çalışmaktadırlar. Bu durum, tüm ilerici, barışsever güçlerin faşizme ve gericiliğe karşı savaşta birlik olmalarını zorunlu kılmaktadır.»

Patna Konferansına katılan delegeler, Angola Halk Cumhuriyeti emekçilerinin MPLA örgütü öncülüğünde ulusal bağımsızlığı uğrunda gericiliğe karşı yürüttüğü savaşın bundan böyle de vargücüyle destekleneceğini belirtmişler ve Pekin yöneticilerinin Angola'da gerici FNLA ve UNİTA örgütleriyle bütünleşmesini ve NATO'daki egemen çevrelerle beraber yaptığı çok yönlü yardımı sert bir biçimde yermişlerdir.

Sosyalist Ülkelerde

■ Sovyetler Birliği Yüksek Sovyetinin plenumunda okunan rapora göre: 24. Kongrede kabul edilen 9. Ekonomik Kalkınma Plânı fazlasıyla yerine getirilmiştir. Son yıllarda ülkenin ekonomik, bilimsel ve teknik potansiyeli daha da artmıştır.

1975 yılında ulusal gelir % 4 oranında artarak 362 milyar rubleye ulaşmıştır. Plân gereğince % 6,7 artması öngörülen sanayi üretimi % 7,5'u bulmuştur. Bir yıl içinde 11 milyon Sovyet vatandaşına yeni konut sağlanmıştır. Bu arada sağlık, eğitim, ulaştırma ve çeşitli sosyal hizmetler daha da geliştirilmiştir. Plânda 1976 yılında Sovyet emekçilerinin yaşamının her alanda daha büyük başarılar elde etmeleri öngörülmektedir. Örneğin 1976 Ekonomik Kalkınma Plânında ulusal gelirin % 5,4 artması öngörülmektedir. Yine 1976 yılında 1.095 milyar kilovat saat elektrik enerjisi, 520 milyon tondan fazla petrol ve tabii gaz, 147 milyon ton çelik üretilecektir.

1976 yılında sosyal ve kültürel hizmetlere, bu arada eğitime, bilim, sağlık, kültürün geliştirilmesine ağırlık verilecektir. Bu amaçla 80,4 milyar ruble harcanacaktır. 21,8 milyar ruble ise, konut kuruculuğuna ayrılmıştır. Geçen yıl bütçenin % 8,4'ünü kapsayan savunma bütçesi 1976 yılında % 7,8'i aşmayacaktır.

■ Sosyalist Macaristan emekçileri Macaristan Sosyalist İşçi Partisi'nin X. Kongresinde aldığı kararları yerine getirerek 4. Beş yıllık Kalkınma Plânı döneminde büyük başarılara ulaşmıştır. Adam başına düşen reel gelir % 26, işçi ve memurların ortalama reel ücretleri % 17 oranında artmıştır. 1971 yılında bütün emeklilerin ücretleri % 2 oranında arttırılmış ve tüm emekçilere parasız sağlık hizmetleri sağlanmıştır. Yine 1971 yılında 280 bin ilkokul ve ortaokul öğretmeninin, 1973 yılında sanayi ve inşaatta çalışan 1 milyon 300 bin emekçinin, 1974 yılında devlet dairelerinde çalışan 300 bin memurun, 1975 yılında ise, yersel yönetim organlarında, üretimle ilişkili araştırma enstitülerinde çalışan 150 bin kişinin ücretleri yükseltilmiştir.

■ Polonya Halk Cumhuriyeti, son beşyıllık plân döneminde ekonomik kalkınmada büyük başarılara ulaştı. Örneğin ulusal gelir % 62 oranında arttı. Sanayi üretiminde % 73, tarım üretiminde % 22 ve tüketimde % 40 oranında artış sağladı. Kapitalist dünyada emekçi yığınlarının işsizlik altında ezildiği bir dönemde, sosyalist Polonya'da 1 milyon 850 bin emekçiye yeni işyeri açıldı. Son beşyıllık plân döneminde emekçi halkın reel ücret ve maaşları % 7 oranında arttı. 1975–1980 yıllarını kapsayan beşyıllık plân döneminde ise, % 16–18'e çıkarılması öngörülüyor.

Bozguncular karşı savaş

Memleketimizdeki Maocu ajanlar, polisin, MİT'in kanadı altında anti-Sovyet anti-komünist belgilerle zaman zaman kentlerarası gösteri ve mitingler yapıyor. 23 Kasım Pazar günü Maocu bozguncular, İstanbul'da, Taksim meydanının bir köşesinde, yine polisin gözü önünde iki saat Sovyet düşmanlıklarını, anti-komünizm zehirini kuştular. Bu bozguncu, aylak takımının Taksim toplantısında bir işçi kız: «Kahrolsun zalim patronlar, bizi ezen kapitalistler!» diye haykırdı. İşçi sınıfının gerçek sesini duyurdu. Gün Zileli, Şamil İlter gibi MİT, polis ajanlarının maskesi yırtıldı. Amerika ve NATO'nun İncirlik, Pirinçlik üslerinde, Samsun'daki radar merkezinde işçilerimizin sürdürdüğü direnişler ve yurdun çeşitli yerlerinde aylardır süren zincirleme grevler, Türkiye işçi sınıfının, MİT'in, CIA ajanı bozguncu Maocuların devrimci hareketi bölme tuzağına düşmediğini, düşmiyeceğini gözler önüne seriyor. Karşı-devrimci Maoculuğun yalıtlanma süreci hızlanıyor. Maocu bozguncularca ülkemizde en gerici, şoven çevrelerin, emperyalizm ajanlarının körüklemek istediği anti-Sovyetizmi, «Ne Amerika, ne Rusya» yaygarasını işçi sınıfı nefretle, tepkiyle karşılıyor. İşçi sınıfı, halk yığınları Sovyetler Birliği'nin yine memleketimize yardım elini uzattığını, milyarlarca liralık krediler açarak ulusal endüstrimizin kurulmasına büyük katkıda bulunduğunu görüyor, biliyor. İşçi sınıfı, onun öncü örgütü TKP, halkımız, topraklarımızdaki Amerikan, NATO harp üslerini, bunların gizlediği atom ölümü tehlikesini görüyor ve bu üslerin sökülmesi, ikili kölelik anlaşmalarının yırtılması uğrunda var gücüyle savaşıyor. Devrimci gücü parçalamak için emperyalizmle işbirliği yapan Maocuları her yerde demaske ediyor. Egemen ve emperyalist çevrelerin, en gerici, işbirlikçi, militarist güçlerin faşist bir darbe yapmak için pusuda bekledikleri şu günlerde Maocular, faşist komandolarla açık ortaklık kurmuş bulunuyor. Ancak bir kısmını andığımız bu gerçekler, Maocu ajanlara karşı ardıcıl bir savaş yürütülmesi zorunluğunu ortaya koyuyor. Zaten Maoculukla savaş, anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleden ayrılmaz.

Direniş haftası

Batı Avrupa'da sayıları aileleriyle birlikte 1 milyonun üstünde Türk işçisi vardır. Bu işçilerimiz ve onların kurdukları ilerici örgütler, başta Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu almak üzere 29 Kasım 6 Aralık tarihleri arasında «işsizliğe ve eşitsizliğe karşı direniş» haftası düzenlediler. Bu direnişler birçok bakımdan ilginçtir.

Direniş haftasında tertiplenen gösteri ve mitingler çok başarılı, örgütlü ve disiplinli geçti. Avrupa demokratik ve barışsever kamuoyu, gösteri ve mitinglere katılan Türk işçilerini sempatiyle alkışladı. Avrupa işçi sınıfı, bunlar arasında Alman, Yunan ve İtalyan işçileri işçilerimizin bu direnişini somut bir biçimde desteklediler. Hep birlikte sokaklara, meydanlara çıkarak proletarya enternasyonalizminin somut örneklerini verdiler.

İşçilerimiz bu gösterilerde somut istekler ortaya attılar. Emperyalist tekellerin sömürüsünü, polisin baskı ve terörünü, konsolosluklarda uğradıkları haksızlıkları protesto ettiler. «Vatanda iş» istediklerini bir daha dile getirdiler. Gerici, halk düşmanı Demirel hükümetinin alaşağı edilmesi isteklerini yinelediler. Batı Avrupa ülkelerinde ekmek ve özgürlük mücadelesi veren işçilerimizin bu çıkışları memlekette işçi sınıfının barış, demokrasi ve bağımsızlık savaşından ayrılamaz.

Bu direnişler şu ilkesel gerçeği bir daha gözler önüne serdi: burjuvazinin taktikleri işçi sınıfına karşı sökmüyor. Avrupa'daki işçilerimiz, bu direniş haftasında Atatürkçüsü, sosyalisti, komünisti, işçi sınıfının davasına hizmet eden her yurtsever elele, omuz-omuza verdiler, sokaklara, meydanlara hep birlikte yürüdüler. «Ekmek, iş, barış ve demokrasi, faşist karması hükümet çekilmelidir!» belgilerini hep birlikte haykırdılar.

«İşsizliğe ve eşitsizliğe karşı direniş haftası» eylemlerini bazı Maocu ve Kıvılcımlıcı grupların engelleme çabaları, komünist olan veya olmıyan işçi ve aydın gençler tarafından önlendi. Böylece Türkiye işçi sınıfı bölünmüşlüğe son vermek, birliğini sağlamak isteğini gösterdi. Bu olgu, Batı Avrupa'da Maocu ve Kıvılcımlıcı gruplara kapılmış işçilerimizin ATTF gibi ilerici örgütlerde elele vermelerinde somutlaşıyor.

İşsizliğe, pahalılığa, enflâsyona karşı eylem birliği!

PARTİ YAŞAMI

Partimizin 55. kuruluş yıldönümü yurt içinde ve yurt dışında tüm örgütlerinde, kadın ve gençlik kollarında ayrı ayrı kutlandı. Geniş kapsamlı raporlar okundu. Kadın kolları temsilcilerinin toplantısında okunan rapor şöyle başlıyor: «Bugün, 10 Eylül 1975, yani Türkiye işçi sınıfının savaşkan örgütü Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşunun 55. yıldönümü. Türkiye Komünist Partisi Büyük Ekim Devrimi'nin ateşleri içinde doğdu, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın savaş boylarında gelişti. Komünistler, halkımızın bağımsızlığı ve sosyal ilerlemesi için en önde savaştı ve savaşıyor.

TKP, yarım yüzyılı aşkın bir zamandır en zor koşullarda çalışıyor. Ama, bütün zorluklara karşın, partinin mücadelesi durmadı, ne hapis, zindan, işkence, kanlı siyasi tertipler, bozguncu ve sapık akımların saldırıları, ne MİT'in- CIA'nın, emperyalizmin ve onun en gerici, işbirlikçi kolunun kanlı plânları TKP'nin savaşını geriletemedi. Bu uğurda binlerce komünist öldü. Onların şerefli mücadelesi ve geçmişleri, bizlere örnek oluyor.

Yeni partililer TKP'nin savaşçı geleneğini öğrenmek ve onu yine mücadele içinde özümsemek zorundalar. Partimizin etkisi ve savaş alanı gün geçtikçe gelişiyor. TKP'ni yok sayanlar, partinin eylemleri ve görüşleri yayıldıkça bu sefer, «provokasyon var» diye çığlıklar atıyor, daha olmazsa tek tek adam jurnallıyorlar. Ama artık silâhları geri tepiyor. Çünkü artık anti-komünizm propagandası eskisi gibi sökmüyor. Bu işi sürdüren sahte devrimcilerin kendileri sayutlanıyor. İlerici ve sosyalist gençlik içinde, aydınlar arasında, işçiler içinde TKP adı saygınlık kazanıyor. Tabii bu durum sınıf mücadelesine yeni boyutlar kazandırıyor. Parti disiplini, bozguncu akımlara karşı savaş, parti birliğini sağlamlaştırma daha da önem kazanıyor», dendikten sonra, kadınlar arasında kadın hakları, kadının toplum yaşamında oynaması gereken rol, yurt ve dünya sorunlarıyle ilgilenmesi, sendikal ve politik örgütlenmesi yönünde yapılan çalışmalar üzerinde uzun uzun duruluyor. Açık ve gizli çalışmanın ustaca birleştirilmesi görevi üzerinde durulduktan, komünist ahlâk ve morali diri tutmak, komünistlerin birbirini yoldaşça eleştirmek ve uyarmak zorunluğu belirtildikten sonra rapor şöyle bitiyor:

Yoldaşlar, bugün hepimize kutlu olsun. Partimizin savaşçı geleneğini sürdürelim. Mustafa Suphi'lerin, Ethem Nejat'ların, Naciye, Cemile yoldaşların aydınlık yolu bize örnek olsun.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı!

Yaşasın onun savaşkan öncüsü Türkiye Komünist Partisi!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Faşist yöntemlerin bir yönü: TKP-R

Memlekete dayattığı bunalımları gittikçe derinleşen büyük burjuvazi için antikomünizmin bataklığında debelenmeden, faşist saldırılardan başka yöntem kalmamıştır. Başta AP genel başkanı Demirel ve hükümetteki ortakları, gerici basın, son günlerde TKP'ne, komünistlere, işçi sınıfına saldırıya yeni bir hız verdiler. Büyük potronlar, işbirlikçiler, grevlerin işçi hareketinin ezilmesi için tepiniyor. Türk-İş'in başını tutan Tunç-Şide gurubu işçi sınıfına saldıranlarla aynı safta olduklarını açıkça ilân ediyorlar. Demirel Hükümeti sarı sendikacıları, gangsterleri işçilerin üzerine sürüyor. Yurtsever gençleri kurşunlatıyor. Demirel ve yandaşları komünistlere saldırmayı, talan düzenini ayakta tutmanın aracı durumuna getirme çabasında. Militarist cuntanın, işbirlikçi politikacılarla bütünleştiği yer olan Milli Güvenlik Kurulu son toplantısında faşist yöntemleri daha da yoğunlaştırmayı kararlaştırdı.

Büyük burjuvazinin TKP'ne karşı saldırısı yalnız açık faşist yöntemlerde belirmiyor. MIT, CIA, egemen çevreler yalnız kaba terörle TKP'yle baş edemeyeceklerini biliyorlar. Bunu bildikleri için de yeni yeni sahte TKP'ler kurdurarak partiyi parçalamak, işçi sınıfı içindeki etkenliğini zayıflatmak, hattâ işçi sınıfını başsız bırakmak istiyorlar. Bundan bir müddet önce gerek yurtta, gerekse dışarda ajanlarına TKP adına bildiriler yayınlattılar. Bu ajanların önemli bir kısmı, Maocu ve Kıvılcımlıcılardan seçilmiştir. Bir de, yine bu ajanlara TKP-R (reorganizasyon) diye bir örgütün adını ortaya attırdılar.

Bugün artık devrimci çevrelerce MIT hesabına TKP-R kışkırtmasını yapanların adı, kimliği biliniyor. Bunlar legal bir sosyalist partinin yöneticileri arasında bulunan ve Kıvılcımlıcı olarak tanınan bazı kişilerdir.

Bu kişiler, Sıkıyönetim devrinden hemen sonra yine büyük burjuvazi hesabına legal sosyalist hareketi böldüler, parçaladılar. Şimdi de, MİT'in, illegal çalışmak zorunda bırakılan TKP'ni illegalde bölmek, parçalamak plânlarını uygulama çabasındadırlar. Bu kişilerin adlarını bizler de biliyoruz. Ve bu kişiler işçi hareketine daha da zararlı olmaya başladıkları zaman bu adları açığa vurmak, onları teker teker teşhir etmeyi, devrimci bir ödev, işçi sınıfının savaşımına, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik haklar için mücadelesine bir hizmet sayıyoruz.

TKP, büyük burjuvazinin, emperyalizme gittikçe daha fazla ödün verdiği, topraklarımızda, eğitim paravanası ardında NATO ordularına daha geniş işgal olanakları sağladığı, bunalımlarının daha da derinleştiği, faşist yöntemleri sertleştirdiği bu zamanda bütün devrimci, yurtsever güçlerin eylem birliğini öneriyor. Bu eylem birliğinin, işçi sınıfının örgütsel ve ideolojik birliğine dayandığını da biliyor.

Bundan ötürü bu birliğe karşı yönetilmiş olan TKP-R gibi bütün çabaları işçi sınıfına, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımına bir hıyanet sayıyor. Komünistleri, hayinlerin girişimlerine aldanmış olanları, bütün yurtseverleri, bu kişilerin maskelerini düşürmeye ve hıyanetlerini açığa vurmaya çağırıyor.

TKP'nin SESİ

İşçi sınıfının, devrimcilerin sesidir.

TKP'nin SESİ'ni

Perşembe akşamları Orta Avrupa saatıyle 21.30'da orta dalga 908 khz. (330 m) den Pazar ve Salı sabahları da Orta Avrupa saatıyle 9.10, Türkiye saatıyle 10.10 da kısa dalga 31.5 ve 48.5 metrelerden dinliyebilirsiniz

TKP'nin SESİ GERÇEĞIN SESİDIR

ATILIMI OKU VE OKUT!

PARTİ YAŞAMI

Kuvvet dengesinde değişiklik ve bağlaşıklıklar sorunu

Türkiye'de kuvvetler dengesinde oluşan değişiklik herşeyden önce işçi sınıfının bünyesel yapısındaki gelişmelere bağlıdır. Burjuvazinin bünyesel yapısındaki değişiklikler de konumuzun içindedir. Bazı iddiaların tersine, işçi sınıfının bünyesinde oluşan değişiklikler, ona yeni katılan zümre ve kuşakların getirdiği yeni anlamlarla tam olarak anlatılamaz. Bu bünyesel değişiklik sınıf savaşımının yürütüldüğü objektif koşullara, toplumun sosyal-politik bünyesinde meydana gelen gelişme ve değişikliklere bağlıdır. İşçi sınıfına yeni gelen kuşak ve zümrelerin bazı yeni anlamları getirdikleri ve bunların işçi sınıfının bünyesine bazı eğilimleri aşıladığı doğrudur. Ama bu, işçi sınıfının gelişmesini etkileyen başlıca etken değildir. Sınıf savaşının yürütüldüğü koşullar ülkeden ülkeye değiştiği için, işçi sınıfının, burjuvazinin bünyesel değişikliklerini her ülkenin koşullarına göre, hatta gelişmenin her aşamasına göre ayrı ayrı ele almak ve bu objektif koşulları Marksizmin-Leninizmin ışığında kıymetlendirmek ve bu kıymetlendirmeye göre, toplum gelişmesinin o aşamasına uygun bir taktik ve strateji çizmek ve uygulamak gerekir.

Türkiye'de emekçi yığınlarının köyden kopup büyük kentlere, sanayi merkezlerine yığılmalarına, işçi sınıfına katılmalarına rağmen, işçi sınıfının devrimci gelişme ve birikimi bu oluşmadan fazla etkilenmiş, devrimci süreci önemli ölçüde frenlemiş değildir. Burjuvazinin bu yığınları işçi sınıfının devrimci eylemlerini ve gelişmesini frenlemede kullanması başka ülkelerde görüldüğü oranlarda değildir.

İşçi sınıfının bilinçlenme, TKP saflarında örgütlenme, yalnız ekonomik savaşımla yetinmeme, gerçek sendikasını seçme, anti-faşist, anti-emperyalist ve demokratik haklar için savaşıma aktif olarak katılma süreci hızla gelişiyor. Bu süreç içinde sarı sendikacıların demaske edilmesi, sendikaların Türk-İş'ten ayrılıp DİSK'e katılma süreci gittikçe hızlanıyor.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğu gibi, burjuvazinin işçi sınıfı içinde bir «işçi aristokrasisi» yaratma olanakları pek azdır. Ve bu çabalar hiç olmazsa bugüne kadar sendikal hareketi Türk-İş başlarının tekelinde ve işçi sınıfını politika dışında tutma gibi büyük burjuvazinin beklediği sonuçları vermemiştir. İşçi sınıfının bünyesel gelişmesi, Türkiye'nin objektif koşullarının gelişme sürecini izliyor. Bu gelişme süreci birliğe doğrudur. Emperyalizmin, büyük burjuvazinin egemenliği, süregen enflâsyon, pahalılık, yoksullaşma sürecinin hızlanması hangi sendikadan, hangi politik akımdan olursa olsun, bütün işçileri aynı şekil ve oranda etkiliyor. Bu gelişme büyük burjuvazinin, militarist kliğin baskı ve terör yöntemlerini frenliyor. Demirel Hükümetinin bütün zorlamalarına rağmen, bazı generallerin yeni bir sıkıyönetimle orduyu halkın üzerine sürmekte tereddüt etmelerinin temel nedeni, işçi sınıfının devrimci sürecindeki bu gelişme birikimidir.

Burjuvaziye gelince: İki kolu arasındaki çatışma ve çelişkilerin derinleşme süreci durmamıştır. Burjuvazinin ilerici kolunun faşizme, sıkıyönetimlere karşı demokratik haklardan yana cephe alması, işçi sınıfı için önemli bir kazanımdır. Buna rağmen burjuvazinin ilerici kolunun günün birinde aşırı işbirlikçilere ödün verebileceğini de komünistler hiçbir zaman hatırdan çıkaramazlar. Fakat bu gibi bir olasılık komünistlerin, burjuvazinin ilerici koluna yüz çevirmeleri anlamına gelmemelidir. Aksine, komünistler, burjuvazinin bu koluna bağlı emekçilerle, aydınlarla, gençler ve subaylarla hükümeti elde tutan işbirlikçi, aşırı gerici politikacı ve zümrelere karşı anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik bir platformda ilişkiler kurmak için elverişli koşulları iyi kıymetlendirme yollarını aramalıdır.

İşçi sınıfı, gerici egemen çevrelerin partilerini bir daha iktidarda görmek istemiyor. İşçiden yana, yani demokrasiden, özgürlükten yana, anti-emperyalist bir hükümet istiyor.

Devrimci gelişme ve faşist tırmanma

Türkiye'de büyük burjuvazinin hükümetlerine, egemen zümrelere, emperyalizme karşı direnme eskidir. Bu direnme, bugün boyutlarını genişletmiş olsa bile, yeni değildir. Yeni olan yığınlardan, bütün yurtsever güçlerden gelen bu direnmenin son yıllarda devrimci gelişme ve birikime dönüşmesidir.

Türkiye Komünist Partisi varlığı boyunca hiçbir zaman yerli yabancı sömürü çevrelerine, egemenliği elde tutanlara karşı basit bir direnişle yetinmemiş, bu direnişi devrimci bir birikime dönüştürmenin koşullarını aramış ve çoğu zamanda bulmuştur. Geçmiş yıllarda TKP'nin bu çabaları işçi sınıfının ve aydınların en devrimci öncü kolunu kapsamıştı. Bu sağlam dayanaktan hareket eden TKP ve onun militan kadrosu, geniş halk yığınlarının sömürüye, egemen zümrelere, emperyalizme karşı direnişini bir devrimci gelişme ve birikime dönüştürmeyi başarmıştır. Bu çok önemli gelişmede, bir yandan büyük sermayenin ve emperyalizmin, bir yandan da işçi sınıfı ile halkın çoğunluğu arasında mevcut bağdaşmaz çelişki, yani sınıf savaşımının objektif koşulları büyük bir rol oynamış, bu oluşumun toplumsal tabanını oluşturmuşlardır.

Bu gelişme süreci içinde burjuvazinin bir kolu da ilerici, demokratik ve bazı ölçülerde anti-emperyalist bir doğrultuya gelmişlerdir. Böylece liberal burjuvazi içinde bile ayrışmalar hızlanmış, sosyalist düşünler bu çevreleri de kapsamaya başlamıştır.

Türkiye'deki egemen burjuvazi, gelişmiş kapitalist ülkelerde egemen olan sanayi burjuvazisi değildir. Uluslararası şirketlerin temsilcisi ve onların sömürüsünden pay alan, doğrudan doğruya hazineyi talan eden, emperyalizmin egemenliğine de aracı olan egemen burjuvazi, işçi sınıfının, emekçi halkın sosyal, ekonomik istemlerini yerine getirecek ekonomik olanaklardan yoksundur. Politik, demokratik istemlerin durmadan kısıtlanması, burjuvazinin yasalarını, anayasasını inkâr etmesi, burjuva parlamentosunu bile bir yük sayması, emekçi halkı sıkıyönetimlerle, askersel «müdahale»lerle, militarist kliğin daha açık diktosıyle, faşist yöntemlerle tehdit etmesi egemen burjuvazinin, Türkiye'de devrimci gelişme ve birikimleri faşist yöntemlerle durdurma çabalarının belirtileridir.

Ne var ki, devrimci gelişme ve birikimler, işçi sınıfının ve onun yörüngesinde devrimci akımların güçlenmesi, devrimci gelişmenin kapsamını genişletmesi, aşırı gerici zümrelerin açık faşist yöntemlere dayanan askersel bir diktaturaya gitmelerini eskisine kıyasla zorlaştırıyor.